gått men icke sunit deras kropp, Hwaröfwer mycket sörjes.

7. Ja märker alle en och hwar, Som här i tiden seglar, Att skeppet bräckas kan med fart Af hafwets wågor höljas Och häftigt så förföljas.

8. Och den med werlden segla will, Med köttets lustar smeka, Och icke sig omwända will, Han skall med satan leka, Och ej af nåd få weta.

9. Att sener bot är ganska swår, Det må en hwar besinna, Och den ej wäl i bättring går Han icke Himlen ärfwa får, Men blir i ewig jemmer.

10. De sofwa sött deß salighet Kan icke wi bestämma, Men tro och hoppas wi får det Att salig frojd de redan ägt, Den de också får äga.

11. Farwäl Kamrater, Bröder! Nu Det sista ropet höres; Jag tror wi träffas wäl hos Gud, När wi till friden föres Och Himla-Harpor höres!

12. Jag denna wisa skrifwit har Till de Kamrater mine, De mina goda wänner war, Dem hafwer jag i mitt minne, De ej derur förswinne.

GS 1579

Fyra högst tänkwärda

Wisor,

Den Första:

I anledning af tidens märkeliga tecken.

Hwad gäller den dag, då den höga basunen ꝛc.

Den Andra:

Sånger wid några de wigtigaste förrättningar i det dagliga lefwernet.

Wak upp min själ, haf lustigt mod, ꝛc.

Samlade af Inga Christina Danielsdotter i Marjolehult uti Hjorthed S:n af Calmar Län.

Den Tredje:

Om Werldens ända.

Ack hwad jemmer, nöd, elände ꝛc.

Den Fjerde:

Till minne af de 20 års Ynglingar Johan Jonsson och Johan Johannesson i Stenberga Socken af Calmar Län, som den 30 Oktober 1841 drunknade i Sundet emellan Öland och Småland, af en deras Wän och Läskamrat Carl Gustaf Hemmingsson.

Twå Ynglingar i lifwet här ꝛc.

Alla deßa sjungas på låga och sorgliga melodier.

Westerwik, tryckte hos C. O. Ekblad & C. 1842.

Skrattaren och förgätsmb af sin far Ur lemnad är det här modertös qwar.

14. Han hände att hon som på golfwet nu banar, Och förrän hon blir lagder uppå bår, Men friffa och gröna olive-franar Han pryda ebert hufwud och hår; Han hände fatt hon nu är twag, Han lefwa den lyckliga dag Att bli ebert nöje och goda behåg.

15. När riken är ändad som Herr gnomträ-ras Uf eber på jordenes dal, Med fäfrejet wet jag att wi då Herra räras Med fridjo uti himmelens sal, Der jorg och bekymmer ej mer För eber eller mig sig berer, Och härligheterflolen för ewigt wi ser.

Den Andra.

När man om morgonen wakna.

Upp min själ, haf lustigt mod, Ät hjertat och min tunga Nätt lofwa Gud, som är mig god, Ein pris och ära sjunga, Ty fund och frisk är jag uppwäckt Från fatans anhang ofördräckt Och från all nöd och fara.

När det dagas.

2. Den mörka natt framgången är Och dagen härtlig lyser, Mig lynbens skam ej komme när, Om allt hwad lett är hyser. Serwar, o Gud! min arma själ, Gif, ära, goss, att alt gär wäl Så länge jag här lefwer.

När man uppstår.

3. I Jesu namn här jag nu opp, Som rosligt hjertat hwilar, Med en förnuftig själ och tropp, Och natten öfwerstår; Hjelp Gud jag åtmen funde så hjärt bommedag med fridjo uppstå Till ewig luft och glädje.

När man klädder på sig.

4. Min kropp jag nu beklädda wil, Med wanlig dräger beredes; Du fira mig, O Jesu mild! Med hygb och goda feder, Ärlåd mig din rätt-

färdighet Och förena mig med fallighet uti din himmelrike.

När man tvättar sig.

5. Tag af mig twär hwad orent är Ja-nädelig beware, Genom Skriftens fländer, dem jag wet Gran ängel, nöd och fara; Gud tägnehwar bebrödhwad fäl, Som alla fluta hjelper wäl, När de dig i fin nöd påkalla.

Om dagligt bröd.

9. Till nåtning gif oß torftigt bröd, Och oß O Gud beware Gran frig och pest och hungers nöd, Ät oß Gläs fräldse wara, Du gif od lyckas, ro och frid, Ett fammet rent och goder wid Jnnil wär fifta ånda.

Om ett fallig flut.

10. Ät denna dag fullåndas wäl Skrutan lorg och wäde, Beflybba mig till lif och fäl Och styrk mig med din nåde, Ut näs jag en gång Ettlös fran Gran werlden, hjelp mig ifrån alt fall, Tag då mä falig wäda.

Om Bönhörelsen.

11. O Jesu Christ! mitt hopp och tröst, Hör hwad jag har begåradt, Derjemte hör min swaga röst, Låt mig ej bli förfärad, Fast andakt min, ej warit ren, I bönen åfwen trög och sen, Så hjelp dock, Jesu! Amen.

Den Tredje.

Ack! hwad jemmer, nöd, elände Tycks mig icke wilja bli, När all werlden får sin ände? Jag mig tycker redan si, Hwad för grufligt dån och knall, Hwad för buller, brak och fall Lårer blifwa i den stunden, Så i höjden som i grunden.

2. Himlens stoder skola båfwa, Jordens bottnar darrand' stå; Hafwet skall sig grufligt häfwa: Högsta bergen börja på Kullra ned med fasligt brak: Sjelfwa Himlens hwälfda tak Brytes ned och sönderbrister, Efter det sin styrka mister.

3. Sol och Måne blifwa blinda, Och förlora allt sitt sken; Stjernor lägg's i ewig linda, Bli till intet hwar och en. Höga murar, starka slott Sprängas kull af starka skott. Elden, elden börjar brinna Och i den skall allt förswinna.

4. Dieflar, gastar, spöken skråla, Efter domen nu är när. Wildjur tjuta, ryta, wråla, Som ej mer får wara här. Hafwets watten wånds i blod, Fisken dör i haf och flod. Folk af ångest torrka, twina, Få som mark i elden hwina.

5. Eld och swafwel häftigt regnar, Bränner upp båd' torrt och wått, Hwilket träffar wida wägar Öfwer det som Sodom stått. Ingen stad och intet land Blifwer skont för denna brand. Bister dag bland dagar alla Må man denna dag wäl kalla.

6. Ty här hjelper ej att bota, Resa upp hwad nederbryts: Ej med watten elden mota, Hwilkets kraft att släcka tryts. Fåfängt, fåfängt ropa hjelp, När som Herren ropar stjelp. Fåfängt då om ågor twista, Efter alla allt måst' mista.

7. En främmande Gäst blef qwarterad i huset, Han njöt der både frihet och ro; Han började smickra med kärlighetskruset, Erbjuda mig sin heder och sin tro; Mitt nej ökte mera hans håg, Beständigt han bedjande låg, Till deß han mig wunnen och fångslader såg.

8. Jag då utaf kärlek och wördnad betagen Förglömde förmaningar och bud, Som ömma föräldrar, så natten som dagen, Mig gaf till att tänka uppå Gud; Ty ungdom och wisdom äro twå, Dem sällan man på engång kan nå, Dock wore det wäl om man dem kunde få.

9. När wänskapen ändtlig sin höjd hade hunnit Och jag fann mig stadder uti nöd, När lotten war kastad och spelet war wunnit, Då swek den jag tänkte bli mitt stöd. Förtwiflan mitt hjerta betog Och tårar mina ögon beslog Wid tankan på den som min oskuld bedrog.

10. Förgäfwes jag tänkte min ångslan att dölja, Förgäfwes jag tryckte min håg, Ty qwalet wid smärtan will hjertat förfölja, Helst när jag mig öfwergifwen såg; I enslighet begrät jag min nöd, Fick åfwen af föräldrarna stöd, Men qwalet wid smärtan blef likwäl min död.

11. På Adertonhundrade och tjugonde året Januari den tjugonde dag Undslapp jag det dolda men brännande såret, Då klockan slog Elfwa slag; Då andan utrann ur min kropp Och togs ibland Englarna opp Till höjden, dit hade jag mitt endaste hopp.

12. Föräldrarnas sorg kan ej någon beskrifwa, Ty fast jag nu bortgången war, Kan hända med alla, ånyo upplifwa Deras sår, en oliveplanta qwar, Så liten, så späder och ung, Att öka deras börda så tung: Den mödan belöne den himmelske Kung.

13. Den planta som jag uti dödsstundens tystnad Har lemnat åt er ömhet och wård, Se till att den icke må blifwa förwißnad Och torr uti er blomstergård; Se till den som utan förswar,

---

Den Åttonde.

Ihwad gäller den dag, då den höga domen Hjores Hälla mer werldarne all, Utt troha och lifwa den Hora naturen, Så wäl till upphöjning som fall: Då hafwet och jorden med hall Skall lemna in multnade kåt, Och domen förkunnas till lift och till fall.

2. Hwad gäller når utur det jordiska gruset Min troop Hall framkallas med fröjd, Utt taga in palm i himmelska huset, Ut fläten förut är uppböjd; Om ide min ottogna wän Min sänner och finner igen Med frukten för afynen af Domaren.

3. Så höres en wånlad från grifterna ropa Till mina förskärar oftan jort: Hjaf tack för hwar stund jom wi lefwat tillhopa Och ag blifwit höjd wid eßert bord, Ej det ni i hela tinno Ar Min wårbar med omforg så twår, Hall eßer belöning blef förlande får.

4. Uppammad uti eßert fästliga Hjöre Ej fäll Hjap med Skåderna twå: Dem himlen belöne och gifwe mig till mote, Det de framföre Tjöronen Hall så, Ej tröne deras jordiska loppen Med dygder, Ouskrutkan och hopp, Till de od tan jorden till himlen tages opp.

5. Jag blef i min barndom uppfostrad med ära, Ynkwad i feder och wett; Hwad Christlight befanns sig jag fröjet att tåra Ej anblikt och wetbeligt fätt. Jag hade od hugnaden flor Utt hjria wid Nåderes bord, Det trött och hugfwalelse för fläkarna gror.

6. Min sid uti nöje och offtuld förfäbro, Jag wåxte och uppvann som en ros, Förtäck ej att hynden och wertden bellöto Utt drifwa min glädje fin fos: Jag tänkte alsinter uppå Hjur mig uti tiden Hulle gå, Och att så fort flut ad min tröjb Hulle få.

Den Åttende.

Hwad gäller den dag, då den höga domen Hjores Hälla mer werldarne all, Utt troha och lifwa den Hora naturen, Så wäl till upphöjning som fall; Då hafwet och jorden med hall Skall lemna in multnade kåt, Och domen förkunnas till lift och till fall.

2. Hwad gäller når utur det jordiska gruset Min troop Hall framkallas med fröjd, Utt taga in palm i himmelska huset, Ut fläten förut är uppböjd; Om ide min ottogna wän Min sänner och finner igen Med frukten för afynen af Domaren.

3. Så höres en wånlad från grifterna ropa Till mina förskärar oftan jort: Hjaf tack för hwar stund jom wi lefwat tillhopa Och ag blifwit höjd wid eßert bord, Ej det ni i hela tinno Ar Min wårbar med omforg så twår, Hall eßer belöning blef förlande får.

4. Uppammad uti eßert fästliga Hjöre Ej fäll Hjap med Skåderna twå: Dem himlen belöne och gifwe mig till mote, Det de framföre Tjöronen Hall så, Ej tröne deras jordiska loppen Med dygder, Ouskrutkan och hopp, Till de od tan jorden till himlen tages opp.

5. Jag blef i min barndom uppfostrad med ära, Ynkwad i feder och wett; Hwad Christlight befanns sig jag fröjet att tåra Ej anblikt och wetbeligt fätt. Jag hade od hugnaden flor Utt hjria wid Nåderes bord, Det trött och hugfwalelse för fläkarna gror.

6. Min sid uti nöje och offtuld förfäbro, Jag wåxte och uppvann som en ros, Förtäck ej att hynden och wertden bellöto Utt drifwa min glädje fin fos: Jag tänkte alsinter uppå Hjur mig uti tiden Hulle gå, Och att så fort flut ad min tröjb Hulle få.

7. Hwu folkbar, Hön och präktig Werldens byggning hynas mä. Wäkte hon likwäl forfräkelige Hu fin graf i elden fä. O en grym och biljer dag; Ty det fiha Domar'ns flag, Hwilket gar en flor förmåga, Tänder allt i hjulan lågor.

8. Endtlig den, som bilijwer ädmder, Ty den tyfta mörka graf, Hunn werlden blir så dömder, Utt med alo taga af; Ty en tåban fallig tid Ur ej god att fänna wid. Endtlig den som lefwer fiha, Hjenom gåt dock inter ilo.

9. Hu är mäktig dem förfwara, Som till hjonom fatt fin tro. Så de ej i werlden wara, Så de dock i himlen bo. Hårtlighetens himmel frå, Hafs den andra plats föregå. Hu ofs allt till bäfta wände Mäk all werlden fär en ände.

Den Åttende.

Ma Jyngling i lifwet gå, Som fig till hand begåfwo, De fegtar fean lydtlig om, Och Kommo så till Alguisrum Som hande det affäro.